

ZPRÁVIČKY

DOBROUČSKÉ FARNOSTI

KVĚTEN 2026

č. 7

ČTĚTE UVNITŘ:

- Program na letní měsíce
- Z Dolní Dobrouče do Ameriky
- Noc kostelů
- Cesta do domova mých předků
- Setkávání seniorů
- Fotoromán z masopustu
- Hospodaření farnosti v roce 2025
- Rozhovor s Janem Duškem
- Těšíme se k prvnímu přijímání
- Jak byli skřítkové smutní

SLOVO FARÁŘE

Úvodník Pavla Mistra

VÝSTAVA Z DOLNÍ DOBROUČE DO AMERIKY

2

CO NÁS ČEKÁ

Program na letní měsíce
Poutní mše sv.
Program na Noc kostelů

4

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Međugorje - místo, kde se nebe dotýká země
Dezinformace v církvi
Manželská Valentýnská sobota
Cesta do domova mých předků
Příběh jednoho setkání
Nezůstávejte doma sami...
Fotoromán z masopustu

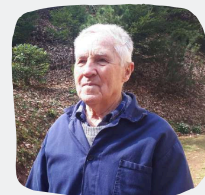
6

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Vyúčtování veřejné sbírky
Několik čísel z kotelny D-centra
Hospodaření farnosti v roce 2025

14

ROZHOVOR S JANEM DUŠKEM

16

NAŠI DOBROVOLNÍCI

Tentokrát přípravný tým setkávání seniorů

18

HISTORICKÉ OKÉNKO

Dějiny kostela a farnosti DD 7
Výlet Světélka po barokních perlách Vysočiny

KOUTEK PRO VTIPY

20

TĚŠÍME SE K PRVNÍMU PŘIJÍMÁNÍ DĚTSKÉ OKÉNKO

Jak byli skřítkové smutní

22

Úvodník – Odvaha k novým začátkům

Je pro nás celkem přirozené v životě stále s něčím začínat. Např. moje první krůčky do školy, začátek na střední škole, nebo poprvé z domu a přes týden na internátě, vojenská služba se dvěma začátky na různých místech, začátek v zaměstnání potom v semináři a na fakultě, v kněžské službě na několika místech v rámci nových úkolů svěřených biskupem... Někteří zase opustí své rodiny, aby následovali svého manžela, manželku. Ale s určitým typem nového začátku nemám příliš mnoho zkušeností a tím je nový začátek migrantů. Na novém místě s novým jazykem a mentalitou. Zvláště také proto, že naše rodi-

na sídlí již delší dobu na jednom místě, na samotě u lesa v Žirecké Podstráni, která je jednou z „ulic“ Dvora Králové nad Labem. Naši předkové se sem přestěhovali v roce 1893 takže již zde sídlí 133 let. V Americe už bychom po 100 letech dostali ocenění za dlouhodobý pobyt na jednom místě, jedné farmě.

V souvislosti s výročí 250 let od založení USA a díky již dříve navázaným kontaktům při loňských dožínkách jsme si vytyčili úkol získat další informace o rodácích z Dobrouče, kteří odešli koncem 19. století do Ameriky, aby zde položili základy nového života pro své rodiny. Je zajímavé pročítat si třeba důvody, proč

odešli, nebo zase slova o vděčnosti předkům, že měli odvahu jít do neznáma a položit základy pro život za oceánem. Někteří přiznávají, že začátky byly až příliš tvrdé. Nyní je realitou, že máme některé rodáky, kteří hledají své kořeny a rádi do rodné obce svých předků zavítají. Je zde sice jazyková bariéra a značná vzdálenost mezi námi, ale do budoucna může dojít k velkému vzájemnému obohacení. Díky jazykovým znalostem asistentky Radky jsme udělali ohromné pokroky ve vzájemném přiblížení a poznání se. Tak třeba máme přístup na facebookovou skupinu těch, kteří se zde sdružují jako potomci emigrantů z Dolní Dobrouče. Je jich 87.

I z naší strany jsme zajistili několik příspěvků. Paní Anne Subart s námi jede na týden na tábor s Malým oslíkem. Někteří knižně zmapovali odchod emigrantů z našeho okolí. Podařilo se nám z amerického antikvariátu získat již zcela vyprodanou knihu o českém osídlování okresu Steel County ve státě Minnesota: „We Lack for Nothing Now“ – „Nyní nám už nic nechybí“. Je sice v angličtině, ale dozvíme se z ní mnoho, například jaké to je

setkávat se s Indiány, nebo s nimi vytvářet jedno farní společenství. Při schůzce s Jimem Jamesem bylo pro nás velmi potěšitelné, že se mu zde velmi líbilo, naše údolí a příroda... V jednu chvíli se skoro divil, proč vlastně z toho krásného místa jeho předkové odešli. Těšíme se na nová dobrodružství a také na to, že i my sami uděláme odvážné kroky ve svém životě a také k vzájemnému poznání.

Pavel Mistr, farář

ODVAHA K NOVÉMU ZAČÁTKU –
BRATR JOSEF DOPROVÁZÍ PAVLA
DO ŠKOLY

FARNOST DOLNÍ DOBROUČ ZVE NA VÝSTAVU

★ Z Dolní Dobrouče do Ameriky aneb odvaha k novému začátku ★

Výstava představuje osudy osmi rodin, které ve druhé polovině 19. století opustily svůj domov a vydaly se hledat nový život do Ameriky. Příběhy těchto emigrantů poznáme očima jejich potomků, kteří připomínají odvahu svých předků i cestu k nové budoucnosti, kterou pro další generace vybudovali.

VERNISÁŽ VÝSTAVY
V PÁTEK 29. 5. 2026 V 18.30
V RÁMCI NOCI KOSTELŮ

18.45-19.15 VYSTOUPENÍ TANEČNÍHO
SOUBORU TANEC JANA NA TÉMA
„Z JINÉHO SVĚTA“

**VÝSTAVA BUDE OTEVŘENA
V LIDOVÉM DOMĚ**

29. 5. – 7. 6. 2026

PÁTEK, SOBOTA 11.00-23.00
NEDĚLE, PONDĚLÍ 11.00-15.00
ÚTERÝ, STŘEDA, ČTVRTEK 11.00-22.00
KROMĚ 4. 6. 2026

Ve spolupráci s Lidovým domem a Obcí Dolní Dobrouč.
Vstup zdarma.

ČERVEN

ČTVRTEK 4. ČERVNA 2026

Slavnost Těla a krve Páně

17.30 mše sv. v kostele v DD +
eucharistický průvod ke křížku
u vysílače

NEDĚLE 21. ČERVNA 2026

100 let Lidového domu

10.30 Společně pro Dobrouč –
slavnost požehnání obnoveného
sálu & komunitní víkend

ČTVRTEK 25. ČERVNA 2026

Buřtování na Lanšperku s dětmi
z náboženství

ČERVENEC

05.07.–11.07.2026

Prázdniny s malým oslíkem
tentokrát inspirované knížkou
Jabloňová stezka

04.07.–18.07.2026

Letní dětský tábor na Zdobnici
Celotáborová hra „Tajemství
vesmíru“

31.07.–02.08.2026

Česká kuchyně a kultura na
gastronomickém festivalu
v partnerském městě Marco

POUTNÍ MŠE SV.

NEDĚLE 7. ČERVNA 2026

09.00 poutní mše sv. v kostele v DD

NEDĚLE 21. ČERVNA 2026

07.45 poutní mše sv. v kostele v HD

NEDĚLE 28. ČERVNA 2026

11.00 poutní mše sv. v kostele v Hnátnici

NEDĚLE 9. SRPNA 2026

10.30 poutní mše sv. v kostele v Ostrově

NEDĚLE 16. SRPNA 2026

11.00 poutní mše sv. v kapli na Lanšperku

NEDĚLE 30. SRPNA 2026

15.00 poutní mše sv. u Horákovy kaple

SRPEN

PÁTEK 14. SRPNA 2026

19.00 koncert MEKI tribute na farní zahradě.
Vstupenky 270 Kč předprodej, 320 Kč na místě.
Předprodej v ZeCu. Po skončení koncertu ještě
možno posedět a zazpívat u ohně.

NEDĚLE 23. SRPNA 2026

16.00 koncert dětského pěveckého sboru NaLaděno
ZUŠ Říčany a hostů v kostele sv. Mikuláše v DD
Vstupné dobrovolné na opravu kostela.

SOBOTA 29. SRPNA 2026

15.00 Ukončení prázdnin na farní zahradě

Přehled nedělních mší sv. o prázdninách

	7.45	09.00	11.00	odpoledne
5. 7. 2026	HD	DD	x	tábor Zdobnice
12. 7. 2026	x	DD	Hnátnice	tábor Zdobnice
19. 7. 2026	HD	DD	x	Horáková kaple 15.00
26. 7. 2026	Ostrov	DD	Hnátnice	skautský tábor 15.00
2. 8. 2026	HD P. Horák	DD P. Horák	x	x
9. 8. 2026	x	DD	Ostrov pouť 10.30	Horáková kaple 15.00
16. 8. 2026	HD	DD	Lanšperk pouť	x
23. 8. 2026	Ostrov	DD	Hnátnice	x
30. 8. 2026	HD	DD	x	Horáková kaple 15.00 pouť

Program v Dolní Dobrouči

Lidový dům: 18.30-23.00

18.30 Zahájení Noci kostelů vernisáží výstavy „Z Dolní Dobrouče do Ameriky aneb Odvaha k novému začátku“

18.45-19.15 vystoupení tanečního souboru Tanec Jana na téma „Z jiného světa“

Kostel sv. Mikuláše: 19.30-21.30, do 22.30 po mříž
Kostel otevřen k návštěvě, po setmění bude nasvícen svíčkami

Stavba kostela v rámci hry pro děti

21.00-21.30 koncert Kvarteta chrámové scholy
„Večerní zpěvy při svíčkách“

Farní zahrada: 19.30-21.00

Jízda na koni

Atrium D-centra: 19.30-21.00

Cesta do Ameriky v rámci hry pro děti

D-centrum: 19.30-22.30

Salón U Šerifa - nabídka občerstvení

19.30-21.00 Výtvarná dílna

20.00-20.45 Přátelské posezení s country skupinou

21.30-22.00 Přátelské posezení s country skupinou

Hra pro děti

Cesta do Ameriky aneb Odvaha k novému začátku

Tématem letošní Noci kostelů je odvaha. Připomínáme si také 250 let od založení USA a osudy těch, pro které byl život na tomto místě příliš těžký a kteří se ve druhé polovině 19. století odvážili vydat z Dolní Dobrouče přes oceán a začít nový život v Americe.

Vydej se i ty na dobrodružnou cestu do „Ameriky“! V Lidovém domě si vyzvedni svůj cestovatelský pas a projdi jednotlivá stanoviště, na kterých tě čekají úkoly, zážitky i dobrodružství. Po splnění celé cesty tě čeká **odměna** v Salónu U Šerifa. Cestou budeš do svého pasu sbírat razítka, která ti pomohou úspěšně doputovat až do cíle.

★★★★ VYDÁVÁM SE NA CESTU

1. Hledám místo pro nový domov

Prohlédni si výstavu v Lidovém domě a vylušti křížovku, ať můžeš obdržet razítko do pasu.

2. Z Dolní Dobrouče do Hamburku

Je potřeba se přepravit po pevnině do přístavu. Běž do atria D-centra a pomoz s přepravou, získáš tím prostředky na další cestu a k dalším úkolům.

3. Lodí přes oceán

Je potřeba postavit loď, nejlépe parník, a umístit na oceán. Tento úkol splníš v D-centru.

4. Jízda na koni neosídlenou krajinou

Připlouváš do Ameriky a vydáváš se na cestu drsnou přírodou. Dále je nutné pokračovat na koni a zakoupit vše potřebné. Tento úkol splníš na farní zahradě.

5. Stavba kostela

Jsi na místě a chceš poděkovat Bohu a vytvořit něco hezkého. Pomoz tedy s dokončením kostela.

TANEČNÍ VYSTOUPENÍ SOUBORU TANEC JANA

Međugorje – místo, kde se nebe dotýká země

Na konci září se naše farnost chystá na pouť do Međugorje. O tom, jak oblíbené toto poutní místo je, svědčí i skutečnost, že se zájezd po zveřejnění zaplnil během prvních dvou týdnů. Pro některé účastníky to bude první návštěva, jiní se sem vrací opakovaně – třeba i několikrát do roka, jako **Jiří a Blanka Floderovi**. Právě s nimi jsme si povídali o tom, co je na toto místo znovu a znovu volá.

Kdy jste se do Međugorje vypravili poprvé a čím vás toto poutní místo oslovilo?

Jirka: Do Međugorje jsem se poprvé vydal v srpnu roku 2004 na doporučení farní hospodyně v Klášterci nad Orlicí, spolu se snoubenci Zbyňkem a Janou, dnes manžely Břízovými. Byl to pro mě nezapomenutelný zážitek. Dodnes vzpomínám na noční adorace a výstup na vrch Křiževac naboso. Když jsme s nimi vystupovali, zem byla tak rozpálená, že jsme poskakovali vždy jen na jedné noze a vážně uvažovali, že se znovu obujeme. Během asi deseti minut se však nad Křiževacem vytvořil opar, slunce se zastínilo a my jsme mohli výstup dokončit bez obutí. Není to snad mateřská pozornost Panny Marie i v těch nejmenších detailech? Po jedné z nočních adorací jsme se také divili, že jsme tak dlouho klečeli na tvrdé zemi, a přesto nás vůbec nebolela kolena.

Blanka: Já jsem se do Međugorje vydala hned následující rok, v září 2005, s celou rodinou, a ještě se dvěma rodinami Švecovými z Havlíčkova Brodu. Nejmladší dceru Marušku jsem tehdy nosila pod srdcem. První návštěva pro mě byla náročná, protože jsem měla kolem sebe tři malé děti. Čím častěji se ale vracím, tím více se tam cítím jako doma.

Blanka a Jirka: Z vlastní zkušenosti můžeme dosvědčit, že Međugorje je místem osobního obrácení. Člověk zde načerpá neuvěřitelný pokoj, pocit sounáležitosti s druhými a především povzbuzení do dalšího života. Postupně jsme si uvědomili sílu tohoto poutního místa natolik, že se sem rádi vracíme. Vždy zde člověk obdrží nějaké milosti, což nám potvrdilo i mnoho našich přátel. Ideální je vracet se sem každý rok.

Zvláště nás oslovil plán Panny Marie se světem, ve kterém s námi všemi počítá a zve nás, abychom používali obrazně řečeno pět kamenů proti Goliášovi (ďáblu) – tedy Eucharistii, měsíční svatou zpověď, modlitbu růžence, půst a četbu Bible. Bylo řečeno, že „modlitbou a půstem lze zastavit i války“. V Međugorji jde modlitba i půst velmi snadno. Půst spojený s modlitbou nás učí, aby duše ovládala tělo, a ne naopak. Svět potřebuje obrácení a každý z nás může přispět. Snažíme se těchto pět rad žít i doma, i když je to tam mnohdy náročnější.

Říká se, že návštěva Međugorje může proměnit život člověka. Byli jste něčeho takového svědky? Našel zde někdo z těch, které jste doprovázeli, víru?

JIŘÍ A BLANKA FLODEROVI NA KRIŽEVACI

Jirka a Blanka: Ano, a pozorujeme to i sami na sobě. Proměnu života jsme si výrazně uvědomili například u lidí závislých na drogách v komunitě Cenacolo, kterou, dá-li Bůh, budeme mít možnost navštívit. Manžel naší průvodkyně Katky, Goran Čurkovič, který se zde také uzdravil, to krásně vysvětluje – každodenní modlitba tří růženců má takovou sílu, že může osvobodit z jakékoli závislosti, ať už jde o drogy, alkohol, gamblerství či deprese. Naopak ti, kteří se po návratu domů vrátili ke starému způsobu života, tak učinili až poté, co postupně opustili modlitbu a „odložili“ zmíněné kameny proti Goliášovi. Právě na těchto lidech je vidět skutečná síla růžence – jak tenká je to nitka, a přesto dokáže přetrhat i ty nejsilnější řetězy závislosti. Z našich známých s námi do Međugorje putovala Jitka, která byla tímto místem natolik oslovena, že se rozhodla přijmout křest. Při druhé návštěvě nám se slzami v očích vyprávěla, jak si doma v duchu přála koupit obraz Božího milosrdenství. Hned první večer však do jídelny přišel jeden

z hostů, původem z Latinské Ameriky, a bez jakéhokoli vysvětlení ji tento obraz daroval. Říká se, že Jan Pavel II. označil Međugorje za zpovědnici světa. Zaujalo nás také svědectví italských manželů na Mladifestu 2025, kdy na jejich svatbu v Međugorji přijelo více než sto hostů, z nichž mnozí běžně do kostela nechodili – a přesto všichni přistoupili ke svaté zpovědi. Tato svědectví i každodenní přenosy z kostela je možné sledovat na YouTube kanálu „ia MIR Međugorje SK“.

Osobně známe také dva manželské páry, které nemohly mít děti, a krátce po návratu

z Međugorje očekávaly potomka. Dnes mají tři děti a sedm vnoučat. Takových podobných svědectví o duchovním i fyzickém uzdravení existuje nespočet.

Co byste doporučili těm, kteří se sem chystají poprvé a mají obavy, že se zde „jen“ modlí?

Jirka a Blanka: Říká se, že už samotná touha navštívit Međugorji je pozváním od Panny Marie. Všem bychom chtěli vzkázat, že se mají na co těšit a není třeba se bát. Samozřejmě je potřeba počítat i s určitými oběťmi, například s delší cestou autobusem, ale pouť uteče velmi rychle. Program bývá pestrý a in-

tenzivní. Modlíme se, aby vše vedla Panna Maria a aby byl dostatek prostoru i pro odpočinek a volno.

Međugorje je místem, kde se nebe dotýká země – a je to cítit na každém kroku. Přináší hluboký pokoj a sounáležitost mezi lidmi. Stačí se otevřít, upřímně toužit a přijmout milosti, které nám Bůh na přímlovu Panny Marie nabízí. Důvěřovat a odevzdat se bez strachu do Božího vedení – s vědomím, že Bůh jako milující Otec chce pro nás i naše bližní to nejlepší, zde na zemi i na věčnosti.

Přejeme všem požehnanou pouť.

Jirka a Blanka Floderovi

Dezinformace v církvi – když manipulace útočí na víru

Dezinformace nejsou problémem jen politiky nebo sociálních sítí. Stále častěji pronikají i do církevního prostředí, kde mohou napáchat obzvlášť hluboké škody. Víra je totiž založená na důvěře – a právě tu se manipulátoři snaží narušit. Využívají přitom stejné techniky jako v sekulárním světě, ale cílí na specifické obavy, hodnoty a emoce věřících.

Jedním z nejčastějších jevů je šíření „zaručených proroctví“, konspiračních výkladů biblických textů nebo falešných poselství, která se tváří jako duchovní autorita. Takové informace často pracují se strachem: před koncem světa, před „skrytými nepřáteli církve“ nebo před údajným úpadkem společnosti. Manipulátoři dobře vědí, že věřící lidé jsou citliví na morální a duchovní témata, a proto vytvářejí obsah, který působí naléhavě a vyvolává silné emoce.

Nebezpečné je také to, že dezinformace se mohou šířit i uvnitř samotných společenství. Stačí jeden důvěryhodný hlas, který začne sdílet neověřené informace, a během chvíle vzniká atmosféra nedůvěry, polarizace a napětí. Místo jednoty se objevují tábory „zasvěcených“ a „neinformovaných“. Církev, která má být místem pokoje a pravdy, se tak může stát prostorem konfliktu.

Velkou roli hrají sociální sítě, kde se duchovní obsah mísí s konspirací a manipulacemi bez jasného rozliše-

ní. Algoritmy navíc upřednostňují emotivní sdělení, takže se k věřícím často dostává to nejdramatičtější, nikoli to nejpravdivější. Nebezpečí tkví také v tom, že křesťan, který chce chránit, co je mu svaté, začne sdílet obsah, jenž ve skutečnosti není obranou pravdy, nýbrž nástrojem manipulace. Najednou se z obrany víry stává šíření strachu. Když srdce naplní strach, přestává být schopné lásky.

Než cokoli na internetu sdílíme, položme si zásadní otázku: Vzbuzuje tato zpráva ve mně strach a hněv? Má za cíl vzbudit pouze pohoršení, nebo její obsah dále přispěje k nápravě věci? Co dobrého to přinese?

Papeži Františkovi neunikal ničivý vliv dezinformací, a proto si vážil poctivé žurnalistiky. „Neexistuje nic takového jako neškodná dezinformace. Naopak uvěřit v lež může mít strašlivé následky. I zdánlivě nepatrné zkreslení pravdy hrozí nebezpečnými dopady,“ varoval už roku 2018. Šíření fake news nazval „hadí taktikou“. Považoval za nutné dezinformace potírat, ale zároveň pamatovat na důstojnost těch, kdo jim propadli.

Obrana začíná u každého jednotlivce. Kritické myšlení není v rozporu s vírou, naopak ji chrání. Ověřování zdrojů, konzultace s důvěryhodnými duchovními autoritami a schopnost

rozpoznat manipulativní techniky jsou dnes nezbytné dovednosti. Stejně důležité je budovat prostředí, kde se lidé nebojí ptát a kde se pravda hledá společně, nikoli pod tlakem strachu.

Informace hledejme na ověřených místech, v respektovaných médiích je jim přece jen věnována větší péče než na pokoutném webu či na neznámém profilu na Facebooku. Čtěme kvalitní literaturu, neustále se vzdělávejme.

Lékem na takovou situaci je taky vědomí, že tu nejdůležitější zprávu, kterou jsme se mohli kdy dozvědět, už víme. Bůh přišel v Ježíši Kristu do našeho světa. Již nikdy v životě nebudeme slyšet nebo číst důležitější zprávu! Vědomí, že Bůh se stal člověkem a my můžeme být jeho dětmi, je to nejdůležitější poselství pro nás i pro druhé. Pokaždé by nás mělo znervóznit, když se někdo tváří, že má pro nás něco důležitějšího, a vytváří falešný pocit naléhavosti.

Dezinformace v církvi jsou výzvou, ale ne neřešitelnou. Pokud si uvědomíme, že pravda není samozřejmost, ale úkol, který vyžaduje pozornost a odpovědnost, může být církev i v digitální době místem světla, nikoli chaosu.

Podle podkladů v Katolickém týdeníku č.12/2026 zpracoval Mirek Grygarčík.

Manželská valentýnská sobota

TÉMA LETOŠNÍ VALENTÝNSKÉ: „JAK SE SLADIT“

Inspiraci pro pořádání Manželské valentýnské soboty jsme našli v Národním týdnu manželství. Každý rok termínově v týdnu kolem svátku sv. Valentýna se konají akce, které mají poukázat na důležitost manželství, vztahů v rodině a výchově dětí. Chtěli jsme vytvořit příležitost se s manželskými páry nejen z naší farnosti setkat, sdílet se, rozvíjet, nabídnout pro partnerský vztah nové podněty a také se společně pobavit.

V průběhu let se program různě obměňoval, co ale zůstalo stejné, je společná poobědová procházka na začátek, svědectví pozvaného manželského páru, originální tombola a společná pizza k večeři. V posledních letech nabízíme také podněty k seberozvoji, kdy se inspirujeme např. Manželskými setkáními nebo Manželskými večery.

První Manželská valentýnská sobota se konala v roce 2015, jako hosté tehdy se svědectvím o svém vztahu vystoupili Broňa a Leoš Halbrštátovi. S výjimkou covidového období se konala od té doby každý rok. Poslední čtyři ročníky dostaly jednotný ráz v podobě tématu, které provází celý program, takto se konalo setkání s názvem Italská domácnost, Rodinná dovolená, Role v manželství a letošní ročník dostal název **Jak se sladit**.

Naše pozvání přijali **Martina a Martin Siroví** z Litomyšle. Martina krom jiného vede sbor ukrajinských žen Sonjašnyk. Jejich povídání o tom, jak se potkali a dali dohromady, a také o tom, jak pracují na tom, aby se společně sladili ve všech možných stránkách života, bylo velmi inspirativní i zábavné zároveň. Nechyběla aktivita, která měla prověřit schopnosti se na sebe v páru naladit (partneři se hledali podle zadaných klíčových slov), dále rozdávání naší originální tomboly (každý pár donese nějakou již nepotřebnou věc ze své domácnosti), společná večeře a letos také sledování filmu Život podle Dana na velkém plátně. Tentokrát se zúčastnilo 20 párů, místních

i přespolních a opět jsme si to báječně užili.

Děkujeme všem, kteří nám při pořádání této akce pomáhají, i těm, kteří s námi přišli společně prožít krásné odpoledne a věnovali čas svému vztahu.

Martin a Kateřina Rýznarovi

O SVÉ SVĚDECTVÍ SE PODĚLILI
MARTINA A MARTIN SIROVÍ Z LITOMYŠLE

Cesta do domova mých předků

O Čechách jsem poprvé slyšel, když mi bylo dvanáct let. Pracoval jsem tehdy se svým dědečkem Brownem, synem Heleny Skalické, jejíž otec emigroval roku 1865 z vaší obce do Ameriky. V tom věku jsem ještě netušil, co slovo „Čechy“ znamená. Teprve později jsem pochopil, že jde o krajinu tehdejšího Československa, dnešní České republiky.

Moje nedávná návštěva vaší země, obce i rodového statku předčila všechna má očekávání. Poznal jsem nové členy rodiny – Petru, Marii a Ladislava. Získal jsem také nové přátele – otce Pavla a Radku.

S mnohými z vás jsem měl možnost zúčastnit se mše svaté, a přestože mezi námi byla jazyková bariéra, cítil jsem se vítán.

Mohl jsem navštívit domy svých předků z počátku 19. století, které jsou dodnes obývané a využívány. Navštívil jsem také Horákovu kapli a seznámil se s jejím příběhem. Další zastávkou byl kostel a hřbitov. Velmi jsem si užil také vaše tradiční jídlo a pohostinnost.

Ladislav mě vzal na projížďku krásným údolím, ve kterém žijete a které s láskou opečováváte. Ukázal mi zdejší lesy, sady a pole. Tehdy jsem pochopil, proč moji předkové našli svůj nový domov právě v této části Ameriky. Tamní krajina jim totiž připomínala vaše krásné údolí.

Děkuji vám za pohostinnost. Ve vašem kostele, domovech i celé komunitě jsem mohl vidět a cítit srdečnost, teplo a pokoj. V budoucnu bych se rád vrátil na delší pobyt, do té doby zůstanu s vámi v kontaktu.

Pokoj s vámi. Jim James

Měla jsem pocit, jako bychom se znali odjakživa, jako by k nám patřil. Všichni máme silný vztah k rodině, předkům, lesu a přírodě... a vážíme si toho, co naši předkové dělali.

Petra Plíková – sestřenice Jima Jamese ve třetímoleni

Příběh jednoho setkání

Před očima se mi už poněkolikrát mihlo bílé tričko. Začínalo mě to znervózňovat, dráždilo mě to jako červený hadr býka. Takový hubeňour, úplně bílá kštice, docela exot. Nakonec jsem to nevydržel a oslovil ho: „Heleďte,“ říkám mu, „proč vy máte na tom svém bílém tričku nápis Litomyšl? Že tam máte na mapě republiky Prahu, to chápu. Že Dobrouč, když slaví 700 let od založení, taky chápu. Ale proč tam máte Litomyšl? To mi nedává smysl.“

Muž se usmál a řekl: „Já jsem z osady Litomyšl v Americe.“ Jeho lámaná čeština mi dává jasnou odpověď. Jsem mile překvapen, takže se dávám do srdečného

rozhovoru. Asi po půlhodině jsem jen tak mimochodem zmínil: „Mám v Americe bratrance. Žije v Kalifornii, v San Franciscu.“

„Jo? A jak se jmenuje?“ zeptal se. „Stejně ho nebudete znát, když žijete ve Washingtonu. Vacek. Viktor Vacek.“

Muž vytřeštil oči. „Cože? To není možné! Vždyť to je můj nejlepší přítel a kamarád z dětství! Neviděl jsem ho nejméně čtyřicet let. Jak se mu daří?“

Tak mu vyprávím, jak se mu tam daří. Něco vím z dopisů a jeho návštěv u nás. Je dojatý. Nečekal takové setkání. Nemohl se vzpamatovat z šoku. Je vůbec možné? Je to neuvěřitelně nepravděpodobné, skoro až nemožné. Člověku nad tím zůstává rozum stát.

František Skalický odjel se svou manželkou Matyldou Fišerovou a dětmi do USA v roce 1865. Na usedlosti č. 27 zůstal jeho bratr Vincenc Skalický, který v roce 1883 nechal jako poděkování za uzdravení po zranění nohy postavit tzv. „štátulku“. Po jeho smrti se o ni dále staral jeho syn, rovněž Vincenc (pradědeček Petry Plíkové), poté Bohumil (její dědeček) a následně Ladislav (její strýc). V současnosti o „štátulku“ pečují teta Petry Plíkové, paní Marie Dušková.

NA FOTO ZLEVA: LADISLAV MATĚJÍČEK (POCHÁZEJÍCÍ Z USEDLOSTI Č. 16, ODKUD POCHÁZELA TAKÉ MATYLDA FIŠEROVÁ), MARIE DUŠKOVÁ, JIM JAMES A PETRA PLÍKOVÁ, ROZENÁ SKALICKÁ.

Podobný příběh mi vyprávěla jedna známá. Při náhodné návštěvě kavárny ji kamarádka představila neznámého Kanadana, ale pak musela náhle odejít. Ti dva se dali do řeči a během rozhovoru se známá dozvěděla informace o lidech, na které se marně snažila hledat kontakt, který ztratila. Ten muž je totiž potkal v Kanadě a byl zřejmě jedním z mála lidí, kteří jí mohli tuto informaci podat. I to se zdá téměř nemožné.

Přijde mi to, jako vtíp života. Či spíše legrádka někoho tam nahore. Umím si docela představit, jak je tam v nebi veselo. Já vím, teologicky to neobstojí. Ale máte snad nějaké lepší vysvětlení?

Jan Mařík

Nezůstávejte doma sami a přijďte mezi lidi!

Na masopustním setkání seniorů jsme se zeptali pravidelných účastníků, proč tato setkání navštěvují a jaký program je baví nejvíce. Níže přinášíme jejich odpovědi.

Marie Ryšavá: Chci se setkat s lidmi, abych nemusela být doma stále sama. Je to fajn se společně potkat a pobavit se. Zajímá mě, co se tu říká, a přednášky, např. na téma zdraví, i krátká promítání jsou fajn.

Anna Dvořáková: Chodím na setkávání seniorů, abych se dostala do společnosti mezi lidi stejného věku. Seběmenší program je fajn, všechno je zajímavé, třeba i to, co se děje u nás ve vsi. A když si k tomu ještě zazpíváme, tak tím lépe. Je to prostě příjemně strávené odpoledne. Kromě toho chodím také cvičit s Červeným křížem. Po cvičení si většinou ještě posedíme, popovídáme si a dáme si něco dobrého. I to je hezká příležitost být spolu.

Růžena Mlynářová: Pro mě je nejdůležitější, že přijdu mezi lidi. Někdy doma za celý den s nikým nepromluví, protože jsou všichni pryč. Mám ráda, když se tu hraje a zpívá, ale baví mě i přednášky a celý program. Obzvláště ráda mám cestopisy.

Blanka Matějčková: Na setkání chodím především proto, že mě zajímají novinky z obce. A musím říct, že mě oslovily i některé přednášky, které jsme tu měli.

Karla Pecháčková: Jsem tu teprve potřetí, ale jsem ráda, že aspoň takhle vyrazím mezi lidi. Už přestávám jezdit autem, tak je to pro mě dobrá příležitost se s někým potkat. Některé ženy znám třeba ze cvičení, tak si tu s nimi ráda popovídám.

Rudolf a Ludmila Rajnetovi: Doma jsme sami, a tak jsme rádi, když můžeme vyjít mezi lidi a popovídat si. Vždycky je tu připravený nějaký hezký program, takže nás to pokaždé baví. A rádi si tu také zazpíváme.

Jarmila Nováková: Chodím sem ráda, protože se dostanu mezi lidi. Je tu vždycky příjemná atmosféra a zajímavé programy – zatím se mi líbily úplně všechny.

Melánie Horáková: Také sem chodím moc ráda. Je hezké přijít mezi lidi a dozvědět se něco nového než jen to, co člověk slyší doma. Nejvíce mě baví, když přijde pan starosta a poví nám novinky nebo když nás paní Maříková informuje o tom, co se děje ve vesnici. Člověk je rád, že má přehled. A všechna děvčata, která se o nás starají, jsou velmi milá a ochotná. Setkání seniorů se opravdu ráda účastním.

Eva Hudcová: Bydlím v domě s pečovatelskou službou a ráda sem chodím mezi lidi. Člověk tu neslyší stále stejné povídání jako doma v pečováku. Přistěhovala jsem se sem z Blanska a během života jsem žila na různých místech na Moravě, proto mě nejvíce zajímají přednášky o životě v Dobrouči a jejím okolí.

Marie Šislerová: Potřebujeme se trochu rozptýlit a přijít na jiné myšlenky. O setkávání seniorů jsem se dozvěděla ze zpráv Muniopolis, které mi chodí na mobil. Nejraději mám zpívání a to, že si tu můžeme popovídat a pobavit se s ostatními ženami.

Blanka Benešová: Je hezké, že se tu můžeme sejit. Potřebujeme být mezi lidmi a nezůstávat sami doma. Ráda si tu také zazpívám, vždy je tu příjemná atmosféra.

Marie Dušková: Moc se mi tu líbí. Šedesát let jsem žila mimo Dobrouč, takže už tu nemám mnoho známých, ale i tak je pro mě setkání moc příjemné. Pocházím z muzikantské rodiny, takže mám písničky opravdu ráda.

Ladislav Skalický: Chodím sem pravidelně a vždycky se mi tu líbí. Když můžu, přijdu nebo spíš mě přivezou z pečovatelské služby. Baví mě celý program a rád bych se také dozvěděl něco víc o našem kostele, třeba až bude po opravě.

LADISLAV PECHÁČEK
PŘEDÁVÁ SVÉ
ZKUŠENOSTI

Jiří Kristl: Je mi devadesát a půl roku a jsem tu nejstarší. Mám rád, když se tady zpívá a vypravuje. Dnešní program se mi líbí obzvlášť, protože slavíme masopust. A když mluvím sám za sebe – vždycky se musím naučit nějakou básničku. Ne že by mě to tolik bavilo, ale dělám to pro ostatní. Musím na tom poctivě trénovat.

Před mnoha lety jsem přes zimu neměl žádnou divadelní roli, a tak jsem si otevřel Wolkera a objevil krásnou Baladu o námořníkovi. Je to dlouhá báseň, skoro na půl hodiny přednesu. Učil jsem se ji tři měsíce – každý večer před spaním pár veršů. Ráno jsem si je sice často nepamatoval, ale postupně to šlo lépe. K té básni jsem se dostal docela náhodou – luštil jsem křížovku a byl tam dotaz na báseň od Wolkera. Vyhledal jsem si ho v knihovně a podle seznamu našel název. A když už jsem ji měl v ruce, rozhodl jsem se, že se ji naučím.

Helena Tlapáková: Jsem ráda, že tu mohu být mezi lidmi a popovídat si. Líbí se mi zdejší atmosféra. Mám ráda promítání i vyprávění různých zážitků.

Marie Jansová: Jsem ráda, že mohu přijít mezi lidi a popovídat si s ostatními. Je to pro mě příjemné zpestření. Jinak ještě navštěvuji svoji sestřenici, ale tato setkání jsou pro mě další milou příležitostí být ve společnosti.

NEJSTARŠÍM ÚČASTNÍKEM SETKÁVÁNÍ SENIORŮ
JE JIŘÍ KRISTL, VEDLE JE MARTA KUBÍČKOVÁ

Gabriela Novotná: Na setkání seniorů mě kdysi pozvala paní Luďka Řeháková, na kterou velmi ráda vzpomínám, protože vedla dům s pečovatelskou službou. Od té doby sem chodím moc ráda. Už totiž málokam vycházím, a tady jsem poznala hodně a příjemné lidi. Vždy se těším, protože je to pro mě velká změna v každodenním programu. Dnešní program je podle mě opravdu na jedničku – muzikantům jsem dokonce napekla slané pečivo, i když jinak už moc nepeču. Moc se mi také líbilo video pana Pecháčka, měl ho krásně připravené. Vždycky mě bavil dějepis i zeměpis, proto bych uvítala i taková témata. Říkala jsem panu faráři, že by bylo hezké třeba promítnout fotografie z Říma. Když už člověk nikam nejedí, je krásné si alespoň takto místa prohlédnout a nechat si o nich vyprávět. Je to opravdu příjemná změna – na chvíli vyjít ze svých čtyř stěn.

Připravila Radka Blajdová

Poděkování starosty obce

Vážení čtenáři Zpráviček, jsem pravidelným účastníkem Setkávání seniorů v D-centru, a tak dobře vím, jak jsou tyto čtvrtky důležité. Je to příležitost k popovídání, vtipkování, zazpívání písniček..., což v každodenním shonu (i důchodcovském 😊) často chybí. Dozvíme se tam i mnoho zajímavých informací díky přednáškám a zajímavým hostům. Máme možnost si vyměnit názory a zjistit, co je v Dobrouči nového. Pravidelná čtvrtetní setkávání jsou otevřená úplně všem a pořadatelé jsou rádi za hojnou účast. S prvotním nápadem na setkávání seniorů přišla radní Maruška Maříková a Římskokatolická farnost ji stoprocentně podpořila. Děkuji všem dobrovolníkům a dobrovolnicím nejen za úžasné zákusky a kávu, ale hlavně za ochotu dělat něco pro druhé.

Zdeněk Trkovský

Poděkování květinářek

Poděkování vám všem, kdo přispíváte na květiny v kostele, protože bez vás by výzdoba nebyla taková, jaká je.

Pro orientaci: letošní velikonoční výzdoba činila 13 500 Kč. Letos jsou navíc i květiny dražší, a proto patří velký dík vám všem. Pán Bůh zaplať.

Za květinářky Libuše Vávrová

Fotoromán z masopustního setkání seniorů

Připravila Radka Blajdová
Foto Radka Blajdová

Co z tohoto bude???

Vážení přátelé, vítáme vás na dnešním masopustním setkání!

Co byste řekla paní Maříková této kšiltovce?

Na takový masopust by se měl člověk vybavit...

Nebo si mám vzít tento baret?

Pane faráři, možná by to mohlo být něco serióznějšího, ne?

Nebo že by klobouček?

Tak to by ta módní přehlídka snad mohla stačit...

Kloboučky už došly, mohli bychom začít hrát...

Už hrají!

Letos by se mělo začínat tančit z naší strany...

Koho asi vyzve pan farář k tanci?

Doufám, že to nebude moc protáčet...

Dámy, smím prosit?

Pane faráři, vezměte tady Helenu do kola...

Konečně nejsme na parketě sami.

Chcete radši polku nebo valčíček?

Mně by se motala hlava. Radši něco pomalejšího...

Podívejte, přemluvili Jirku Kristla na zpěv.

Jó, hašlerky, ty mám ráda...

Já bych to už nechal mladším...

To zvládneš Jirko, jdi do toho...

Jak si ten text může stále pamatovat?

Nevadilo by vám, kdybych provedl vaši manželku?

Beze všeho...

Často jsme tam s mojí milou byli pospolu...

To je dneska fotek, jako bychom byly celebrity...

Jeden úsměv do kamery...

Hezky se nám ten masopust rozjíždí..

Konečně jsou všichni v kole...

Tohle setkání seniorů se fakt povedlo!!!

To je pravda. Dokonce jsme si i zatančily...

Ta tlačěnka nemá chybu.

Jako za mlada...

Škoda, že už zítra začíná půst.

Bylo to výborné!

Děvčata, to nám to jde...

Že nás všechny zvednou ze židle, jsem si fakt nemyslela?

Vážíme si toho, že jste přišel mezi seniory!

Potěšení na mé straně!

A nesmíme zapomenout na vtipy!

Chlapík přijde k zubaři a sedne si do křesla. Zubař se na něho zasměje. „Nečekal jsem, že se v životě ještě někdy potkáme.“ „Nevzpomínám si, můžete se nějak připomenout?“ Zubař pustí vrtačku a řekne: „Já jsem ten, kterého jsi celou základku píchal kružítkem do zad...“

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Do konce června přibude k restaurovaným vitrážím v presbytáři kostela sv. Mikuláše v Dolní Dobrouči nová omítka a nerezové sítě.

Vyúčtování veřejné sbírky za rok 2025

Veřejná sbírka na opravy a vybavení kostela svatého Mikuláše v Dolní Dobrouči proběhla již třetím rokem.

Zůstatek čistého výtěžku z předchozího vyúčtování k 31. 12. 2024 byl 618 398,28 Kč.

Kontrolované období:

- hrubý výtěžek sbírky dosáhl částky 1 074 953 Kč
- náklady spojené s konáním sbírky byly 1 506 Kč
- **čistý výtěžek sbírky** dosáhl částky **1 073 447 Kč**
- využití výtěžku sbírky na účel sbírky bylo doloženo ve výši **1 160 162,73 Kč**
- zůstatek výtěžku na účtu k 31. 12. 2025 byl na sbírkovém účtu 521 682,55 Kč
- zůstatek výtěžku v pokladně k 31. 12. 2025 byl 10 000 Kč

Stav financí k 31. 12. 2025

pokladna farnosti	16 206 Kč
účet farnosti	147 918 Kč
spořicí účet farnosti	132 380 Kč
pokladna VS	10 000 Kč
účet VS	521 683 Kč
CELKEM	828 187 Kč

Několik čísel z kotelny D-centra

Topnou sezónu jsme zahájili 26. září 2025 a končíme ji v dubnu, celkem to bylo 210 topných dnů.

Do kotle jsme přiložili 28 m³ rovnaných polen, z toho asi 18 m³ smrkového a 10 m³ topolového – to je 10 takových řad, jako je na fotce, a představuje to asi 7 000 půlmetrových polen.

Spálené dřevo vydalo energii 45 MW, a to je srovnatelné, jako bychom spotřebovali 90 q hnědého uhlí nebo 4 200 m³ zemního plynu.

Každý z topičů absolvoval 30 „pracovních“ směn v průměru po 3 návštěvách kotelny a naložil do kotle za směnu asi 35 polen, to je 1000 polen za sezonu.

Vlastimil Mlynář

Hospodaření farnosti v roce 2025

Horní Dobrouč

zůstatek z roku 2024	-8 668 Kč
PŘÍJMY:	
kostelní sbírky	27 863 Kč
dary přijaté	3 000 Kč
dotace Pardubický kraj	50 000 Kč
nájem Nordic Telecom-věž kostela	15 984 Kč
NordicTelecom úhrada el.energie	6 952 Kč
příjmy z lesů DLHK	16 827 Kč
příjmy z pronájmu pozemků	13 826 Kč
PŘÍJMY CELKEM:	134 452 Kč
VÝDAJE:	
el. energie - zaplacené zálohy, vyúčtování	11 448 Kč
restaurování Kříže u kostela	81 000 Kč
príspevek na režijní náklady farnosti	5 000 Kč
daň z nemovitosti	2 300 Kč
fond solidarity	11 164 Kč
VÝDAJE CELKEM:	110 912 Kč
ZŮSTATEK ZA ROK 2025	23 540 Kč
CELKOVÝ ZŮSTATEK	14 872 Kč

+

+

Hnátnice

zůstatek z roku 2024	107 862 Kč
PŘÍJMY:	
kostelní sbírky	17 952 Kč
príspevky na režii koncert	1 900 Kč
pachtovné DLHK	29 716 Kč
pachtovné, nájemné pozemky	44 793 Kč
PŘÍJMY CELKEM:	94 361 Kč
VÝDAJE:	
el.energie - zaplacené zálohy, vyúčtování	11 026 Kč
bohoslužebné	1 555 Kč
materiál na opravu	651 Kč
správní poplatky,geometrický plán	9 802 Kč
príspevek na režijní náklady farnosti	5 000 Kč
daň z nemovitosti	3 997 Kč
fond solidarity	11 008 Kč
VÝDAJE CELKEM:	43 039 Kč
ZŮSTATEK ZA ROK 2025	51 322 Kč
CELKOVÝ ZŮSTATEK	159 184 Kč

Ostrov

zůstatek z roku 2024	193 166 Kč
PŘÍJMY:	
kostelní sbírky:	20 650 Kč
sbírka na opravu oken kostela	2 508 Kč
Dary na opravu oken kostela	36 390 Kč
dary na opravu oken kostela OBEC	30 000 Kč
pachtovné Zámecký vrch	43 167 Kč
nájemné věž kostela CETIN	36 161 Kč
el.energie CETIN - věž kostela	22 420 Kč
PŘÍJMY CELKEM:	191 296 Kč
VÝDAJE:	
el.energie - zaplacené zálohy, vyúčtování	23 519 Kč
oprava oken kostela	199 588 Kč
režie	70 Kč
príspevek na režijní náklady farnosti	5 000 Kč
daň z nemovitosti	7 831 Kč
fond solidarity	21 944 Kč
VÝDAJE CELKEM:	257 952 Kč
ZŮSTATEK ZA ROK 2025	-66 656 Kč
CELKOVÝ ZŮSTATEK	126 510 Kč

Dolní Dobrouč

zůstatek z roku 2024	838 770 Kč
PŘÍJMY:	
sbírky pro farnost	295 428 Kč
sbírky na účel k odeslání	127 356 Kč
veřejná sbírka na opravu kostela	1 074 953 Kč
církevní úkony	4 000 Kč
dary	98 650 Kč
dar od biskupství	100 000 Kč
dotace Obec	175 000 Kč
dotace Pardubický kraj	260 000 Kč
dotace Ministerstvo kultury	212 000 Kč
FÚ vrácený přeplatek daně z příjmu PO	94 100 Kč
príspevky na koncert Lovesong Orchestr	19 250 Kč
úroky spořicí účet	4 399 Kč
príspevky na režie - HD, Hnátnice, Ostrov	15 000 Kč
nájmy z bytů	10 056 Kč
příjmy z nájmu pozemků	47 613 Kč
příjmy z nájmu lesů	41 113 Kč
pronájem-D centra	53 850 Kč
dary a príspevky na režii D-centrum	14 261 Kč
sbírka na opravu stropu D-cetra	8 000 Kč
PŘÍJMY CELKEM:	2 655 029 Kč
VÝDAJE:	
odeslané sbírky	127 356 Kč
bohoslužebné	10 443 Kč
tiskoviny	19 607 Kč
režijní náklady, čisticí prostředky	7 837 Kč
nákup režij. nákladů na VS	2 802 Kč
kopírování, poštovné, internet, web	33 379 Kč
mzdové náklady DPP	23 103 Kč
el.energie vyúčtování fara	55 045 Kč
el.energie vyúčtování kostel	29 830 Kč
spotřeba plyn kostel	34 053 Kč
spotřeba plyn fara	94 769 Kč
vodné, stočné - fara	10 480 Kč
vodné, stočné - kostel	2 524 Kč
opravy kostela sv. Mikuláše, stavba lešení	934 986 Kč
restaurování dřevěných dveří a okna kostela	130 680 Kč
restaurování vitráží kostela	877 250 Kč
oprava stavební práce na faře, malování	18 600 Kč
materiál na opravy, drobné opravy	5 680 Kč
fond solidarity, príspevek na účetnictví	70 115 Kč
dary ostatní, dar pro Světíko z.s.	176 149 Kč
info vitrina, věšákový panel, pákovač	25 876 Kč
náklady na pohoštění	4 688 Kč
náklady Noc kostelů, návštěva Marco	25 000 Kč
svoz odpadu s přepravou, koncerty	53 587 Kč
správní poplatky, věcné břemeno, srážková daň	6 843 Kč
bankovní poplatky	2 710 Kč
daň z nemovitosti	16 292 Kč
spotřeba el. energie D-centrum	63 367 Kč
spotřeba plynu D-centrum	837 Kč
spotřeba vodné, stočné D-centrum	16 877 Kč
režijní náklady D-centrum	24 652 Kč
AMICA, změkčovač vody, hodiny, gastro nádoby, schůdky, palačinkovač	11 836 Kč
materiál na běžné opravy a údržbu D-centrum	12 192 Kč
oprava velkokuchyň. zařízení, regulace topení	33 003 Kč
poplatky - televize, rozhlas	1 080 Kč
revizní zprávy D-centrum	2 400 Kč
údržba zahrady	250 Kč
VÝDAJE CELKEM:	2 966 178 Kč
ZŮSTATEK ZA ROK 2025	-311 149 Kč
CELKOVÝ ZŮSTATEK	527 621 Kč

Připravila Ludmila Pirklová (vikariátní účetní) a Radka Blajdová

ROZHOVOR S JANEM DUŠKEM

*„O Maria, bez hříchu počata, vroduj za nás,
kteří se k tobě utíkáme.“*

JAN DUŠEK/ 82 let

Studium: zemědělská škola v Ústí nad Orlicí, Žamberku a Vysokém Mýtě

Zaměstnání: JZD Dolní Dobrouč (později Silyba), nyní v důchodu

Rodina: vdovec (manželka Marie zemřela před 6 lety), dcera Blanka (řeholnice ve Společnosti sester Ježíšových – SSJ – komunita v Českém Těšíně), syn Pavel

Služba ve farnosti: 30 let topič v kostele, 5 let topič v D-centru, dlouhodobá péče o Horákovu kapli, pomoc při opravách kostela a stavbě D-centra

Odkud pocházíte? Můžete říct něco o své rodině?

Pocházím z Dolní Dobrouče, kde jsem také celý život žil. Odtud pocházeli i moji rodiče. Mám dva bratry, z nichž jeden bydlí v Ústí nad Orlicí a druhý v Lukavici, a také dvě sestry, které obě žijí v Dobrouči.

Naše rodina měla kdysi statek, kde jsme spolu s rodiči a sourozenci žili, než jsme se rozešli do světa, a kde také moji rodiče dožili. Statek jsme poté prodali místnímu zemědělskému družstvu. Dnes stojí na jeho místě bioplynová stanice.

Nyní jste již v důchodu. Čemu jste se věnoval dříve a čím jste chtěl být jako malý?

Do důchodu jsem odešel asi před dvaceti lety. Celý život jsem pracoval v JZD v Dolní Dobrouči, stejně jako moji rodiče. Dělal jsem tam prakticky všechno – tedy s výjimkou šéfování 😊.

Už jako malý kluk jsem totiž chtěl být traktoristou. Ještě jsem nezačal chodit do školy a už jsem tátovi popojížděl na poli s traktorem. Nakonec se mi můj dětský sen opravdu splnil.

Byl jsem rád, že jsem mohl celý život pracovat na jednom místě, které bylo nejen blízko statku, kde žili moji rodiče, ale i bytovky, kam jsem se po svatbě přestěhoval.

Jaké máte koníčky a co vás baví?

Já vlastně žádné zvláštní koníčky ani nemám. Vždycky mě bavila manuální práce – ať už doma na statku, v zaměstnání v JZD nebo kdekoli jinde. Rád pracuji v lese a starám se o Horákovu kapli.

Televizi nemám a knihy příliš nečtu, spíš časopisy nebo kratší texty. Jsem členem Orla a také lidové strany. Nijak už ale nesportuji, protože se mi nechce huntovat tělo a při práci se hýbu dostatečně.

**JAN DUŠEK A MARIE ROZ. KRŮŽELOVÁ
Z DOBY JEJICH ZNÁMOSTI,
JEŠTĚ PŘED SVATBOU**

Staráte se o Horákovu kapli. Jak jste se k této službě dostal?

Jsem praprapravnukem Bernarda Duška a Horákovu kapli jsem zdědil po rodičích. Nikdo jiný o ni nestál, takže připadla mně. Moji rodiče se o kapli nestarali. Dlouhá léta ji udržovali manželé Špinlerovi, naši vzdálení příbuzní.

Co všechno péče o kapli obnáší?

Starost o kapli jsem převzal v roce 2002. O několik let později, v letech 2008–2009, jsme udělali její generální opravu. Dříve byla kaple omítnutá na bílo, ale na doporučení pana faráře Jana Kubise a rodiny Mlynářových jsme ji nechali v kameni. Musel jsem nejprve z kamenů odstranit starou barvu.

S opravami mi odborně pomáhal také František Kosař z památkového ústavu v Praze, který jezdí do Dobrouče na chalupu. Opravu bychom ale nemohli sami realizovat bez finanční podpory mnoha drobných dárců.

Dnes jde hlavně o běžnou údržbu. Natírám lavičky, na zimu sundávám křížovou cestu, před bohoslužbami kapli uklidím a vyženu pavouky. Prostě se snažím, aby bylo všechno v pořádku a čisté.

O liturgické prádlo a výzdobu kaple se stará paní Blažena Špinlerová.

K Horákově kapli patří i okolní pozemky, takže pracuji také v lese, udržuji cestu ke kapli a někdy čistím pramen.

Voda z místního pramene je vyhlášená, dokonce ji mohou bez obav pít i kojenci.

Komu byste jednou chtěl tuto službu předat?

To je právě trochu problém. Ten, komu bych ji chtěl předat, ji nechce. Možná, že by bylo nejlepší, kdyby se kaple zase vrátila rodině Špinlerových.

Jak začal váš život z víry?

Byl jsem pokřtěn už jako malý a víra se ve mně postupně rozvíjela. Neměl jsem žádné velké zvraty. Občas jsem se zúčastnil duchovních cvičení. Hlavně takových, kde se sloužila mše svatá ve starším (předkoncilním) ritu – na Hostýně, Velehradě nebo v Praze.

Důležitá je pro mě i práce u kaple. Když už jsem ji zdědil, беру to jako určitou zodpovědnost. Práce se pak pro mě stává i určitou formou modlitby.

Kdo vás na cestě víry nejvíce ovlivnil?

Nejvíce asi pan farář Josef Krajíček. Připadal mi tak nějak víc svatý než ostatní kněží. Většina Dobroučáků si ho určitě ještě pamatuje jako kněze, který měl ve svém zpovědním referátě celý vikariát a pověst druhého Jana Maria Vianneye.

S DCEROU BLANKOU PŘI JEJÍM VSTUPU DO NOVICIÁTU SSJ V OLOMOUCI V ZÁŘÍ 1993

Máte oblíbený citát z Písma nebo nějakého oblíbeného světce?

Nejradši mám modlitbu související se zjevením Panny Marie řeholnici Kateřině Labouré v Paříži v r. 1830, jejíž znění je vyraženo na tzv. mariánské (zázračné) ailce: „Maria, beze hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme!“ Ze svatých mám nejraději samozřejmě Pannu Marii.

Která duchovní knížka nebo film vás oslovily?

Za komunismu se ke mně dostávaly různé samizdatové

texty o mariánských zjeveních. To mě hodně zajímalo. Četl jsem také knihu o zjevení Matky Boží ve Fatimě.

Dodnes si rád přečtu časopisy Světlo a Te Deum. Z poutních míst v naší zemi, resp. na Slovensku, kde se v posledních letech nějaká mariánská zjevení odehrála, jsem osobně navštívil Turzovku a Litmanovou.

Co vám v poslední době udělalo radost?

Radost mi dělají moje děti, jsou jiné než ty ostatní. Jsem rád, že syn Pavel slouží jako akolyta a roznáší svaté přijímání. Dcera Blanka působí už 32 let jako řeholnice ve službě církvi.

Jakou budoucnost vidíte pro naši farnost?

Docela mě trápí, že (obecně) ubývá lidí v kostele. Když jsem ještě chodil do školy, sloužily se každou neděli dvě mše svaté a málokdy jsem si měl kam sednout.

Velkým darem pro naši farnost je, že zde máme poutní místo – Horákovu kapli. Snad nám v tom Panna Maria pomůže...

Připravila Radka Blajdová

K PÉČI O HORÁKOVU KAPLI PATŘÍ KAŽDÉ JARO ZKONTROLOVAT KŘÍŽOVOU CESTU, OPRAVIT A NATŘÍT POŠKOZENÉ ČÁSTI A POTÉ JI ZNOVU NAINSTALOVAT.

**HORÁKOVA KAPLE
PŘED 2. SV. VÁLKOU**

Když se slib promění v kapli: příběh Bernarda Duška

Bernard Dušek byl sklenářem a zasnoubil se s dcerou sedláka Skalického z horního konce Dolní Dobrouče. Krátce nato narukoval do armády Rakouska-Uherska, kde tehdy vojenská služba trvala přibližně deset let. Existovala sice možnost požádat o propuštění ze služby kvůli sňatku a takovou žádost také podali, ale nebylo jim vyhověno. Mezitím jeho snoubenka zakoupila opuštěný statek po rodině Horákových, která na něm hospodařila po více než dvě staletí. Po návratu z vojny se Bernard Dušek oženil a společně začali hospodařit na usedlosti čp. 33.

Později Bernard Dušek onemocněl a slíbil, že pokud se uzdraví, vybuduje na místě, kde byl tehdy pouze pramen a jednoduchá chýše sloužící ovčákům, kapli. Tím tedy začíná příběh Horákovy kaple.

Dušek po uzdravení ale svůj slib nesplnil a nechal zde postavit jen sloupek se sochou Panny Marie. Onemocněl znovu a svůj slib obnovil. Když se uzdravil po druhé, slib již dodržel a v roce 1866 zde nechal postavit kapli.

Jaroslav Jansa

TENTOKRÁT PŘÍPRAVNÝ TÝM SETKÁVÁNÍ SENIORŮ

NAŠI DOBROVOLNÍCI

NA FOTO ZLEVA: MARIE MAŘÍKOVÁ, JAROSLAVA MAŘÍKOVÁ, P. PAVEL MISTR
A PEČOVATELKY ŽANETA BOHÁČOVÁ, VERONIKA NAVRÁTILOVÁ A LUCIE APPOVÁ

Setkávání seniorů patří mezi pravidelné programy, které společně připravují farnost a obec Dolní Dobrouč. Během školního roku se konají zpravidla každý třetí čtvrtek v měsíci. O tom, jak tato tradice vznikla a co všechno její příprava obnáší, jsme si povídali se zástupci farnosti Pavlem Mistrem a Jarkou Maříkovou a se zástupkyní obce Marií Maříkovou.

Kdy a jak vlastně setkávání seniorů začala? Co stálo u zrodu?

Marie: Po komunálních volbách v roce 2022 jsem se stala radní pro sociální oblast a zdravotnictví a hledala jsem cestu, jak být seniorům užitečná. Iniciovali jsme proto setkání, kde by senioři sami mohli říct, co potřebují. Na jaře 2023 se v domě s pečovatelskou službou

uskutečnilo první setkání za účasti obce, farnosti a Červeného kříže. Ukázalo se, že zatímco aktivit pro děti a mladé je dost, starší lidé často zůstávají sami. Po covidu zde nebyla ani žádná otevřená restaurace, a tak bylo cílem vytvořit prostor, kde se mohou senioři setkávat a postupně si třeba program organizovat i sami.

Jarka: Dříve se senioři scházeli jednou ročně v Lidovém domě na akci pořádané obcí. Bylo tam občerstvení, hudba a program, ale během covidu tato tradice zanikla.

Marie: Navíc současné vedení obce s organizací těchto akcí už nemělo zkušenost.

Jarka: Otec Pavel, který měl zkušenost z Vysokého Mýta, kde navštěvoval pravidelně domy pro seniory, přišel s myšlenkou pravidelných setkání v D-centru,

otevřených pro všechny, nejen pro věřící.

Pavel: I z farnosti jsme slyšeli, že pro seniory se toho moc neděje. Proto jsme rádi přijali pozvání ke spolupráci. Navrhl jsem, aby se setkání konala pravidelně každý měsíc – 2x do roka by bylo málo.

Marie: Důležité pro mě bylo také budovat důvěru – aby senioři věděli, na koho se obrátit, když budou potřebovat pomoc. Setkání vytváří bezpečný prostor, kde mohou navázat kontakty, říct si o pomoc a nemusí zůstat s problémem sami.

Kdy se tedy uskutečnilo první setkání?

Marie: První setkání se uskutečnilo 11. 5. 2023 za spoluúčasti obce, farnosti, Červeného kříže a zástupce nemocnice; poslední dvě zmíněné instituce se však na dalších setkáních již nepodílely.

Kdo se podílí na přípravě setkání?

Jarka: Za farnost jsme to otec Pavel a já, za obec Maruška Maříková.

Pavel: Postupně nám obec pomohla se zajištěním pečovatelské z domu s pečovatelskou službou, které pomáhají s obsluhou a závěrečným úklidem.

Co příprava obnáší?

Jarka: V den setkání se scházíme kolem 15:15, připravíme stoly a občerstvení, kolem půl čtvrté začnou chodit již první hosté. Nápoje dopředu zajišťuje David Jakubec. Často také dvě dobrovolnice z řad účastníků upečou něco sladkého, a když se nikdo nepřihlásí, pečou já a Marie.

Marie: Funguje i svozová služba pro ty, kteří by se jinak nemohli dostavit.

Jak samotné setkání probíhá?

Pavel: Role se rozdělovaly za běhu, a tak jsme nakonec s paní Marušskou přijali ujali role konfenciérů, takže setkání společně zahajujeme. Je hezké, že je zde zastoupena jak farnost, tak obec. Rád připomínám slova Alžběty Durynské, která měla se službou bližním velké zkušenosti, a říka-

la, že je potřeba lidi rozveselit. A tak si připravím i pár vtipů, aby se účastníci mohli usmát a měli radost. Maruška pak doplňuje praktické informace.

Když je přítomen pan starosta, předáme mu slovo. Informuje o současném dění v Dolní Dobrouči a senioři mají možnost se na něj přímo obrátit, což vnímají jako cennou příležitost. Snažíme se také napomáhat tomu, aby se lidé nebáli přihlásit o slovo a položit otázku, zkrátka aby panovala příjemná atmosféra. Následuje další program, nechybí písničky ani prostor pro vzájemné povídání.

Jak vybíráte program?

Marie: Snažím se seniorů ptát, jaký program by se jim líbil. Ve skutečnosti ale program není to nejdůležitější – podstatné pro ně je, že se mohou sejít a povídat si.

Jarka: Často se stává, že se program vyvrbí tak nějak sám – někdo přijde s nápadem nebo se nabídne. Příjemné je také, když Pavel vezme harmoniku nebo zahrajeme na klávesy. Senioři si rádi zazpívají, zvláště lidovky.

Marie: Ty znají už z dětství, a právě to v nich vyvolává pocit domova.

Pavel: Program se vytváří postupně a často vychází z přání účastníků. Někdy by si například rádi prohlédli fotografie z míst, kam už se sami nedostanou. Velmi se mi líbí i to, že někteří vnímají toto setkávání jako svou partu. Uvědomil jsem si to například u jedné paní, která zde slavila narozeniny. Když jsem ocenil, že do oslavy zapojila i svou dceru a připravila pro všechny občerstvení, odpověděla mi: „A s kým jiným bych to měla slavit než s vámi?“

Ti, kdo chodí pravidelně, opravdu vnímají toto společenství jako „svoji partu“. Je také hezké, že se senioři sami zapojují do programu – předávají své zkušenosti, dělí se o to hezké, co vytvořili, či si připravují například zpaměti básně. Zvláště pan Kristl přichází s velmi náročnými texty, které bychom si jen těžko dokázali sami zapamatovat.

Jak se lze zapojit do příprav?

Jarka: Když nemůžu přijít, poprosím někoho z pastorační rady o zastoupení.

Marie: Pomoci může kdokoliv, kdo má chuť.

Pavel: Vítaná je i nabídka vlastního programu.

Co vám tato služba přináší?

Marie: Jen pro vysvětlení – hodně mě vychovala babička protože rodiče pracovali na dráze a měli nepravidelné služby. Když byla hotová práce na záhumence, brávala nás za odměnu na návštěvy k různým tetám a u nás se držela tradice tzv. „přástva“. Babička se svými sestrami a sestřenicemi se přes zimu pravidelně scházely, povídaly si a vzpomínaly a my jako děti jsme to moc rády poslouchaly. Tahle tradice vlastně trvá dodnes a já jim teď pomáhám třeba s dovozem, aby se mohly sejít. Dá se tedy říct, že mám možná blíž k seniorům než k mladším.

Když jsem skončila práci v Charitě, vnímám tato setkání

jako určité pokračování. Je pro mě důležité někam patřit. Myslím, že ke spokojenému životu patří budování vztahů – to je celoživotní úkol – a také snaha být užitečný a nemyslet jen na sebe. Úsměv nic nestojí a může druhému zpříjemnit den. A tím největším darem je věnovat druhým svůj čas.

Jarka: Pro mě je to především příjemné setkávání s lidmi, které většinou znám. Některé si pamatuji ještě jako maminky, které ke mně vodily děti do školky, jiné potkávám třeba v obchodě a vždy se k sobě hlásíme. Mrzí mě jen, že někteří ještě nenašli odvahu přijít mezi nás a popovídat si.

Pavel: P. Kolář, který nás učil na teologické fakultě pedagogiku, nám často připomínal, že ve farnosti jsou pro nás nejdůležitější děti, mládež a senioři, protože právě oni naši pomoc nejvíce potřebují. Jsem proto rád, že se mohu do setkávání seniorů zapojit. Někdy se v obci mluví o rozdělení na „kostelní“ a „nekostelní“, ale tady se to vůbec neřeší, a to považuji za velké plus. Díky spolupráci s obcí jsou tato setkávání otevřená opravdu všem, nejen určité skupině lidí.

Připravila Radka Blajdová

HISTORICKÉ OKÉNKO

Dějiny kostela a farnosti Dolní Dobrouč (7)

Těžké roky neúrody a hrozba moru (1670–1684)

Farnost Dolní Dobrouč přináležela od roku 1670 do farního obvodu katolické fary Čermné.

Již od roku 1673 a 1674 postihla zdejší kraj i většinu Čech neúroda a následná dražota a nedostatek potravin. Od roku 1680 byl ustanoven představeným katolické fary v Čermné administrátor Filip od Neposkvrněného početí P. Marie – rektor kongregace školských bratří v Litomyšli. Nastoupil v roce, kdy české země postihla nejen předcházející neúroda, ale také mor, který zahubil v Praze a dalších městech čtvrtinu až třetinu obyvatel. Páter Filip zapisoval do matrik všechny patřičné údaje včetně zemřelých v roce 1680. Ve srovnání s předcházejícími i následnými lety nebylo v roce 1680 zaznamenáno více úmrtí. To napovídá faktu, že mor do našich končin nedorazil. Naštěstí byly navíc v dalších dvou letech ještě normální úrody. Dlouho se z toho zdejší farníci neradovali, neboť v letech 1683–1684 nastala opět neúroda, která zapříčinila v příštím roce hladovění těch nejchudších osadníků.

Život farnosti na konci 17. století

Dalšími představenými na faře v Čermné roku 1686 byli Krištof Ferdinand Florián Fišer a páter Václav Balaus, člen cisterciáckého řádu. Není známo, jaké možnosti měli v pomoci těm nejchudším, strádajícím a hladovějícím. Ekonomickou stabilitu celé farnosti zajišťovaly církevní desátky a naturální dávky místních rolníků. Bohužel neúrody bývaly v těch dobách časté a přecházely až v hladomor a desátky i naturální farní dávky tomu odpovídaly. Mše svaté se střídaly ve všech kostelích celé farnosti postupně za sebou. Vánoční, velikonoční a svatodušní

pobožnosti se konaly jen v kostele sv. Jiří v Čermné. Farních polí bývalo při tamější faře v těch dobách necelých 6 hektarů, ale obdělávalo se jen polovic. Z luk farních se sklízely 4 fůry sena a 4 fůry otavy, někdy méně. Z toho se krmily 4 krávy a 1 kůň. Lesních porostů bývalo kolem 4,5 hektarů z nichž se každoročně těžilo 8 sáhů palivového dříví. V následujících letech až do roku 1691 byl představeným fary v Čermné páter Jan Antonín Krška z Třebovice. Za něho se zboural starý dřevěný kostelík a postavil se při staré věži kostel zděný nový. V devadesátých letech se střídala neúrodná léta s úrodnými s neúprosňnou pravidelností. Duchovním správcem celého farního čermenského obvodu byl v tom čase Jan Ferdinand Mazerle, teolog a filozof. Ten nechal nově pokrýt věž a zavěsit tam 2 nové zvony. Tehdy žilo v Čermné téměř 700 obyvatel, v Dolní Dobrouči kolem 600 obyvatel, v Ostrově přibližně stejně a v Horní Dobrouči kolem 400 občanů. Při kostele farním i při kostelích uvede-

ných obcí bývali učitelé, tzv. školní mistři, kantoři. Ti mívali z farních pozemků pronajaty části polí, potřebných k jejich obživě. Většinou to bylo necelých 90 arů půdy. Pro správu kostelů zmíněných obcí si mohl čermenský kněz vybrat úředníky, kteří organizovali práci dělníků při polních a lesních pracích i ostatních náležitosti. Také při kostele sv. Mikuláše v Dolní Dobrouči byl školní mistr a kostelní úředník. K faře náležely 3 ha polí a 3 ha luk. Ty byly pronajímány za každoroční poplatek 8 zlatých. A též 1,8 hektarů lesa, ze kterého se těžily 3 sáhy palivového dříví pro faru, ostatní se šetřilo na stavbu školy, fary a kostela.

Lepší časy po roce 1700

Tehdejší generace poddaných žila po roce 1700 již v relativně lepších podmínkách. České země se pomalu ale jistě dostávaly z nejhoršího poválečného stavu. Úroda v letech 1702–1710 v klidu dozrávala na polích, většina pustých gruntů byla osazena novými majiteli. V roce 1702 se ujal fary v Čermné páter Václav Michal Musilek. Po něm hned dalšího roku nastoupil jako duchovní správce čermenského farního obvodu P. David Daniel Josef Ignác Cimprich. Kde tito kněží bydleli, není známo, jelikož v Duchovním daňovém přiznání se uvádí: „Residence neboli byt farní jest velice chatrný a na spadnutí, takže bezpečně v něm zůstávat nelze a sice jest k pastoušce nežli k faře podobný“.

To se ale po roce 1711 změnilo, jelikož farní dům byl mezitím z kostelních peněz vystavěn. Od patrona všech kostelů ve farnosti, majitele lanškrounského panství knížete Jana Adama Ondřeje z Lichtenštejna byl stavební materiál darován.

Jaroslav Jansa

Výlet Světélka po barokních perlách Vysočiny

Výlet spolku Světélko z.s. se uskutečnil v pátek 8. května. První zastávkou byly **Jaroměřice nad Rokytnou**. Společné foto účastníků v zámeckých zahradách.

V kostele svaté Markéty jsme slavili mši sv. a měli komentovanou prohlídku. Kostel je nazývaný barokní perlou Vysočiny a jeho nejkrásnější částí je restaurovaná stropní freska o rozloze 450 m².

V **Nové Říše** jsme navštívili kostel sv. Petra a Pavla, který je součástí premonstrátského kláštera.

Pohled na **Telč**, které se někdy říká „moravské Benátky“. Historické centrum je zapsáno na seznamu UNESCO.

Poslední zastávkou výletu byla **Polná**. V kostele Nanebevzetí Panny Marie jsme se zúčastnili májové pobožnosti a poté jsme na faře u P. Miloše Kolovratníka výlet zakončili společným občerstvením a zpěvem.

Děkujeme Pardubickému kraji za podporu.

KOUTEK PRO VTIPY

„Možná odjeli do Ameriky hledat lepší život. Ale určitě netušili, že po 160 letech budou jejich potomci hledat Dobrouč na Googlu.“

Svěruje se malý indiánek tatínkovi náčelníkovi: „Až budu velkej, chtěl bych studovat v České republice.“ „Kdeže?“ diví se náčelník. „V České republice,“ zopakuje indiánek. „Slyšel jsem, že tam za tři dolary seženu tři indiánky!“

Těšíme se k prvnímu přijímání

Na slavnost Soslání Ducha Svatého poprvé přistoupí ke svatému přijímání sedm dětí z naší farnosti. Při této příležitosti jsme s nimi připravili krátké rozhovory.

1. Jaké máš sourozence?
2. Jaký předmět tě nejvíce baví ve škole? Jaké máš koníčky?
3. Kým se chceš stát, až budeš velký?
4. Brzy přijmeš poprvé sv. přijímání. Na co se nejvíce těšíš?
5. Kdo tě na cestě víry nejvíce ovlivňuje?
6. Jaký příběh z Bible tě nejvíce zaujal?
7. Co víš o svém křestním patronovi?
8. Jakou máš oblíbenou knížku nebo film?
9. Na co by ses chtěl Ježíše zeptat, kdyby ses s ním potkal osobně?

Kryštof Kubiček

1. Jonášovi je 11 let, Matoušovi 14 let a Šimonovi 16 let.
2. Baví mě tělocvik, matika, hudebka, pracovní činnosti, výtvarka a už nic. Chodím na sportovky a na náboženství.
3. Chci být policajtem a chytat zloděje. S Tadeášem si hrajeme na policajty a chytáme se.
4. Až budu číst v kostele a až dostanu Tělo Kristovo.
5. Bůh, abych se na to soustředil.
6. Jak stvořil Adama a Evu, pak příběh Mojžíše a Noeho.
7. Křestní jméno mám Josef. Byl to táta věčného Syna. A Kryštof ochraňuje řidiče.
8. Filmy o Vinnetúovi a Mojžíšovi.
9. Jestli jsou v nebi sladkosti. To bych se jich pak přejedl.

7 let

Eliáš Maixner

1. Mám dva bratry, Ondrovi je 12 let a Matějovi 14.
2. Baví mě tělocvik, protože tam cvičíme. Chodím na skauta, na florbal, ve škole na sportovky a mám rád traktory.
3. Chci být traktoristou.
4. Až budu jíst hostie.
5. Rodiče.
6. Asi jak šli do Betléma.
7. O Eliášovi vím, že je z Hebrejska a je ve Starém zákoně.
8. Kničky o traktorech.
9. Jak dává pod stromeček dárky.

9 let

Tadeáš Gabris

1. Mám dva bratry, Matyášovi je 6 nebo 7 a Jáchymovi je rok a půl.
2. Baví mě český jazyk, protože tam jsou vyjmenovaná slova. Taky mě baví tělocvik, pracovní činnosti a výtvarka. Chodím na florbal, mám rád i fotbal a ministrování.
3. Chci být policajtem, protože mají pistoli a řvou nahlas.
4. Těším se na hostii.
5. Pán Ježíš.
6. Já nečtu Bibli.
7. Jsem Tadeáš a Juda.
8. Film Pán prstenů.
9. Jak se tam daří v nebi a co tam dělají.

9 let

Jáchym Kapoun

1. Léně je 13 let a Fandovi je 5.
2. Nejvíce mě baví matematika, protože se tam počítá, a tělocvik. Chodím na florbal a rád vybarvuji.
3. Chtěl bych být policajtem.
4. Těším se, že už budu mít tu oplatku.
5. Pán Ježíš a Pán Bůh.
6. Oblíbený příběh je, jak ukřižovali Pána Ježíše.
7. Nevím.
8. Líbí se mi knížka Proč už kocour nemlsá.
9. Proč ho ukřižovali.

8 let

Damián Vrba

1. Sestra se jmenuje Klárka a je jí 14 let.
2. Nejvíce mě baví matika, protože počítání mi jde, a tělocvik, při kterém nesedíme v lavici, ale běháme. Chodím na náboženství a na flétnu. A rád jezdím na koni, už po třetí půjdu na koňský tábor.
3. Chtěl bych být řidičem formule.
4. Těším se na to, že konečně budu moct v kostele něco jíst.
5. Asi tatka, který mě povzbuzuje.
6. O jednom pánovi, který měl sen, že přijde veliká bouře a ostatní mu nevěřili. A on díky tomu zůstal na živu a zachránil i nějaká zvířata. Musel postavit velkou loď.
7. Damián založil lékárnu.
8. Knihy o zvířátkách a filmy Sonic a Kocour v botách.
9. Jak má velké starosti v nebi a co se tam vůbec děje.

9 let

Lukáš Řehák

1. Moje sestra je Markéta a chodí do 6. třídy a můj brácha Jára do 8. třídy.
2. Baví mě tělák, protože tam můžu běhat, a matematika, protože mi nejvíce jde. Koníčky mám fotbal a vybiku.
3. Chci být lékařem, protože mamka chtěla být lékařkou.
4. Až dostanu ty oplatky.
5. Mamka, tatka, Ježíš a učitelé.
6. Jak byla jednou ta oslava a došlo jim tam víno a Ježíš řekl nějakému pánovi, ať naplní džbány vodou, a on to pak proměnil ve víno.
7. Mamka mi říkala, že byl i lékař a napsal 2 stránky Bible.
8. Klub tygrů.
9. Jestli je nekonečno zemí.

9 let

Ema Dušková

1. Mám dva sourozence – Marka, tomu bude 7, a Šimona, tomu budou 4.
2. Nejvíce mě baví výtvarka. Chodím na floristiku, výtvarku a keramiku.
3. Chtěla bych mít cukrárnu a péct dorty.
4. Až dostanu oplatku.
5. Mamka.
6. O stvoření světa.
7. Nevím.
8. Knička Ema a její kouzelná ZOO.
9. Jak to v nebi vypadá.

9 let

Jak byli skřítkové smutní

Kostelní myš Efilína měla velké starosti.

Začalo to tím, že nemohla najít skřítku Světýlnička. Věděla sice, že je to starý mrzout a většinou někde spí, protože vlastně už nemá nic na práci, ale dlouho ho neviděla a měla o něj strach. Obešla všechny ostatní skřítky, avšak místo toho, aby našla Světýlnička, zjistila, že všichni jsou moc smutní.

Chorinka, Echa i Strunáček si stěžovali, že nejsou na kůru k žádnému užitku, nemají se oč starat, rytmická hudba se bez nich obejde a u varhan má službu Serafin, takže co mají v kostele vlastně dělat. Zvonkulej jim přizvukoval. Může leda tak sedět na trámku a kývat nožkama, zvony zvoní bez něj. Kadidlenka s Kropeníčkem nezůstali se svými stesky pozadu, a hned se k nim přidali i všichni ostatní. Jsou staří, nepotřební, a kostel je vlastně již nepotřebuje.

„Utište se, moji milí,“ řekla jim laskavě Efilína. „My tady máme světlo, teplo, krásný kostel, který bude brzy celý znovu opravený, a pro každého je tady nějaký úkol. Možná jiný než dříve, avšak stejně důležitý. Jestli najdete Světýlnička, prosím řekněte mu, že světlo svíček není nikdy méně krásné než dřív. Máme tady sice elektrické světlo místo lamp, ale je potřeba pečovat i o svíčky, aby

DĚTSKÉ OKÉNKO

krásně hořely a dělaly lidem radost. Chorinko, Echo, Strunáčku – hudba je pořád stejně krásná a důležitá. Běžte do lavic k lidem, pomáhejte jim najít písně a tiše napovídejte slova a melodie, aby jejich zpěv zněl jako dříve. Zvonkuleji, ty můžeš pečovat i o zvony v kostele. Pošeptej vždy ministrantům, kdy mají zazvonit, starej se o zvonek u sakristie, o zvony u oltáře...

Když si skřítek připadá starý, nepotřebný, začne se objevovat méně a méně... Až jednoho dne pochopím, že už ho nikdy neuvidím. Bylo tady tolik skřítků a kouzelných bytostí které již odešly. Nevím kam, to mi není dáno vědět. Byl tady Brumlav, Klárinka, Benedikt, Světlunka a Tinklík, Modlitebniček, Šimrálek, Tichomilka, Růženka z Rožety, Klíčník, Ševelík, Hostýnka, Lavírek, Závojniček... Pro každého z nich mě bolí srdce. Jste zrozeni z lásky lidí k tomuto kostelu, z jejich snů, přání a modliteb. Každý z vás, i ten nejmenší drobeček skříteček, ta nejmenší víla je nenahraditelná. Každé sebrané zrnko prachu, hlučný krok, který náhle není slyšet, jasný plamen svíčky, čistý hlas zvonku... To je něco, co

můžete udělat jen vy a nikdo jiný. Neztrácejte naději, moji milovaní, je před námi tolik času a práce. Nejste staří, hloupí ani nepotřební. Jste pořád tady, a pokud si budete pamatovat, že to, co děláte, neděláte z povinnosti, ale z lásky, nikdy neodejdete.”

Efilína domluvila a náhle se stalo něco nečekaného... Kostelem prošel lehounký vánek, i když všechna okna byla zavřená. „Podívejte se,“ zašeptala víla Pavučinka. V tom vánku se třpytilo tisíce drobných jiskřiček – jako když Měsíc rozhází po dláždění drobná světélka. A v každé jiskřičce byl jeden zapomenutý okamžik, tiché pohlazení, vyslyšená modlitba, dětské překvapení nad hořící svíci... „To jsou ti, co odešli?“ zeptal se tiše Murmurín. „Ne,“ usmála se Efilína. „To je to, co po nich zůstalo. A nikdy to nezmizí.“ A tak seděli tiše v kostele, který už nebyl temný, ale slavnostní, a světlo Měsíce kreslilo kolem nich tajemné obrazy. A bylo jim všem spolu zase dobře.

„A co budeme dělat teď?“ zeptala se víla Pavučinka. Efilína se usmála. „Teď půjdeme najít Světýlnička.“

Antonín Matyáš

Velikonoce v naší farnosti

Na Květnou neděli jsme si průvodem s oslíkem připomněli slavnostní vjezd Pána Ježíše do Jeruzaléma. Při mši svaté zazněly Pašije, tj. zpráva o jeho utrpení. Na Zelený čtvrtek, kdy si připomínáme poslední večeři Pána Ježíše, byl součástí liturgie obřad umývání nohou. Na Velký pátek se odpoledne konala křížová cesta u Horákovy kaple a při velkopátečních obřadech jsme uctili kříž, na němž zemřel náš Spasitel. Celou noc Boží hrob strážili muži.

Vigilie Zmrtvýchvstání Páně na Bílou sobotu začala u zapáleného ohně, od něhož byla zapálena velikonoční svíce – paškál. Za úplné tmy jsme vstoupili do kostela a připomněli si klíčové okamžiky dějin spásy. Součástí liturgie byla také obnova křestních slibů. Letos jsme se navíc radovali ze dvou křtů dospělých a jedna paní poprvé přijala svatě přijímání a biřmování.

Foto na obálce

Ministranti během vigilie.

Zprávičky dobroučské farnosti

Čtvrtletník

Uzávěrka příštího čísla **30. 8. 2026**

Pro potřebu farnosti vydává
Římskokatolická farnost Dolní Dobrouč,
561 02 Dolní Dobrouč 1,
IČ: 47503092

Bankovní spojení: 125743502/0300

Šéfredaktorka: Radka Blajdová

Redakce: P. Pavel Mistr, Mirek Grygarčík, Jiří Jakubec, Antonín Matyáš, Zdeňka Špinlerová

Korektury: Magdaléna Bartošová

Foto: Martin Rýznar, Radka Blajdová, Pavel Mistr

Doporučená cena: **50 Kč**